

תפ"ח 793/07/14 - מדינת ישראל נגד יורי סוליימנוב,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 793-07-14 מדינת ישראל נ' סוליימנוב(עציר)

תיק חיצוני:

בפני הרכב כב' השופטים:

יוסף אלרון, נשיא [אב"ד]

רבקה פוקס

דניאל פיש

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יורי סוליימנוב,

הנאשם

החלטה

בתיק זה נשמעו מרבית עדי התביעה והמשך שמיעת הראיות וסיום פרשת התביעה נקבעה לתאריכים, 06/12/15 ו- 08/12/15.

לישיבת יום 08/12/15 זומן להעיד מטעם התביעה העד רפי שלומוב, אשר נגדו תלוי ועומד כתב אישום בפרשייה הנדונה בפנינו, ומשפטו ביחד עם אחר מתנהל בפני מותב אחר של בית משפט זה (תפ"ח 866-07-14).

החלטה זו, עניינה בבקשת באי כח הנאשם הנושאת את הכותרת "התנגדות מטעם הנאשם לשמיעת עדות שותף לדבר עבירה בטרם הסתיים משפטו" (להלן: "הבקשה").

בבקשה נטען כי העד שלומוב, הינו "שותף לדבר עבירה" המואשם בגין אותה פרשייה ובאותן הוראות חיקוק בהן מואשם הנאשם שלפנינו.

בנסיבות האמורות כך נטען, שמיעת עדותו בטרם סיום משפטו "עלולה לגרום לסיכול חשיפת האמת בפרשייה זו לאור החשש שעדותו תהיה מאין חזרה כללית על העדות אותה בכוונתו להשמיע במשפטו".

זאת ועוד כך נטען, כי אותו שלומוב אם יקרא להעיד בפנינו עתה, "יבקש" להגדיל את סיכויו במשפטו הנפרד על ידי "השחרת" פני הנאשם או על ידי תיאור שותפותו כמזערית, וכי, יפעל לעוות את האמת למען טובתו הוא.

עוד טען ב"כ הנאשם כי הגבלת החקירה הנגדית, כתוצאה מהסתמכותו האפשרית של העד על הוראת סעיף 47 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, עלולה להביא גם היא למצב בו חשיפת האמת תסוכל.

לבסוף נטען כי משפטו של העד רפי שלומוב ממילא עומד בפני סיום ולכן לא ייגרם נזק של ממש לאינטרס הציבורי, ובדרך זו ימנע בית המשפט מסיטואציה אפשרית של הכרעות דין סותרות וקביעת עובדות סותרות בשני ההליכים וכי הנימוקים לדחיית העדות עומדים בתנאי ההלכה שנקבעו בבג"ץ 11339/05 **מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי בבאר שבע**.

מנגד, ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה וציינה כי כתב האישום שבפנינו הוגש בחודש יולי 2014 וכי הנאשם ממתין תקופה ארוכה לסיום משפטו וכי מלבד הנאשם, הרי שהימשכות ההליך תגרום לפגיעה בקורבנות העבירה (משפחת המנוח), ופגיעה באפקטיביות של הליכי האכיפה ובאמון הציבור.

עוד טענה ב"כ המאשימה כי בפרשייה זו ממילא צפויים השותפים בהליכים המקבילים להעיד זה כנגד זה, וברור שבמקום בו כל צד יתנגד לעדותו של משהו במשפטו שלו, לא ניתן יהיה להתקדם בשמיעת המשפטים - ולסיים, משום היות "הא בהא תליא", כלשונה.

לסיכום טענה ב"כ המאשימה כי אין מניעה להעיד את השותף במשפטו של הנאשם, בשלב זה, וכי אין נסיבות "חריגות וקיצוניות ביותר" וממילא, לבית המשפט הכלים להתמודד עם כל גרסה של השותף, תהא אשר תהא.

לאחר קבלת תגובת ב"כ המאשימה, אפשרנו לב"כ הנאשם להתייחס לאמור בתגובת ב"כ המאשימה.

ב"כ הנאשם בתגובתו טען לקיומן של "נסיבות חריגות" לדחיית עדות השותף לנוכח מה שהגדיר האינטרס המובהק של עד התביעה האמור למסור עדות בהתאם לאינטרס האישי שלו במשפטו והדברים מקבלים משנה תוקף לאור גרסאותיו בעת חקירותיו במשטרה.

באשר לדחיית המשך שמיעת הראיות טען כי המדובר ב"דחייה סבירה ביותר" שכן, משפטו של השותף מצוי בסיום פרשת התביעה וכי לא יהיה מדובר בעיכוב משמעותי בשמיעת המשפט, תוך ציון העובדה כי למיטב ידיעתו של ב"כ הנאשם, לא הוגשה בקשה דומה במשפטו של השותף.

על כך הוסיף ב"כ הנאשם, כי מלכתחילה לא היתה כל הצדקה עניינית להגשת כתבי אישום נפרדים ושב וביקש לקבל את התנגדותו להעדת העד שלומוב.

עיין עיין היטב בנימוקי הבקשה, בתגובת ב"כ המאשימה ובהתייחסות לתגובה, ואנו קובעים כי דין הבקשה להידחות. אין מניעה לשמיעת עדות השותף בשלב זה של ההליך ובמועד כפי שנקבע.

בהתייחס לבג"ץ 11339/05 **מדינת ישראל נ' בית המשפט המחוזי באר שבע** (פורסם בנבו, ניתן ביום 08/10/06), קבע בית המשפט העליון, בדעת רוב, את הכלל לפיו אין מניעה להעיד כעד תביעה עד הקשור באותה פרשה ומשפטו תלוי ועומד [סעיף 3 לפסק דינה של כב' הנשיאה (בדימ') ד' ביניש].

בין יתר טעמי ההלכה הנ"ל, הרצון להביא לקיצור התמשכות ההליכים ובכך להפחית את העומס ההולך וגובר על בתי המשפט, כמו גם הפגיעה בחירותם של הנאשמים הממתינים תקופה ארוכה במעצר עד לסיום משפטם, וכן לשמר את כוחו ההרתעתי של ההליך הפלילי, אפקטיביות הליכי אכיפת החוק וחזוקת האמון שהציבור רוחש למערכת אכיפת החוק ולבתי המשפט.

אכן, לבית המשפט האפשרות להחליט בנסיבות מסויימות - "חריגות וקיצוניות ביותר" - להמתין לסיום משפטו הנפרד של שותף לעבירה בטרם יעיד, אולם נסיבות כאלה לא הוכחו בפנינו, ואנו סבורים כי אין בטעמים שהעלה ב"כ הנאשם בבקשתו ובתגובתו משום נסיבות "חריגות וקיצוניות ביותר" המצדיקות סטייה מהכלל, שכאמור היגיון רב בצידו.

עוד נדגיש כי הכלל האמור לפיו אין מניעה להעיד כעד תביעה שותף באותה פרשה אשר משפטו עודנו תלוי ועומד, אינו שולל מן הנאשם את זכותו להליך הוגן. בידי בית המשפט כלי בקרה שונים, כדוגמת סעיפים 10א, 47 ו-54 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971, אשר נועדו לסייע לו בבחינת מהימנות העדים, ומכל מקום ברור כי בית המשפט ינקוט זהירות רבה בבואו לשקול מהימנות גרסתו של עד מסוג זה.

אשר על כן, הבקשה נדחת, ואנו מותירים על כנה את ישיבת יום 08/12/15 במהלכה יתבקש העד רפי שלומוב להעיד.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק ההחלטה לבאי כח הצדדים.

ניתנה היום, י"ט כסלו תשע"ו, 01 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

**י. אלרון - נשיא
[אב"ד]**

אתי עטיאס